

Universitätsbibliothek Paderborn

**Annvs Diervm Memorabilivm Societatis Iesv. Sive
Commentarius quotidianae virtutis, notabilem vnius, vel
plurium in Societate vitâ functorum, virtute quapiam
insignium memoriam in menses diesque ...**

Nádasi, János

Antverpiae, 1665

XIII. Die Aprilis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9625

XIII. DIE APRILIS.

HENRICVS VAN
HONSEN COAD.

Belga Tra-
iecti 13.
April. 1615.
xstat. 15.
Soc. 26.
Oratio,
Patientia.

IN culina sèpè sublatis in cælum oculis ac manibus velut in extasi repertus, nec satis aduertens cum vocaretur. Ferè analæctis mensa vescebat. Si tempore concessi Colloquij alius quām de diuinis Rebus inferretur sermo, rasebat, vel etiam somnum simulabat. Quantumvis tardè, aut fessus vesperi decumberet somnum tamen ultra alios nauquam produxit. Inter dolores fortitudo illius admirationi fuit; & supremo in morbo rogatus, ecquid esset, quod illi solatio esset, respondit: Ipsa hæc afflictio. Fertur, is qui Henrico familiari consuetudine magis coniunctus erat Pater, mox ac Henricus animam edidit pulsari tertio audiisse tabulatum; & in suo cubiculo lumen ingens aspexisse.

Mors illius.

Germanus
Brunsbergæ
33. April.
1622.
xstat 6.
Soc. 30.

*Charitas er-
ga morientes*

Operarius Animarū saluti studens foris industriā variā exhortando, at domi orando séque pro illis acriter affictando; maximè pro ijs quos extremo in agone iuvabat, etiam peritis tempore ad obsequia hue ratorum expositus. Perhibet de hoc Epistola Brunsbergensis, Sacerdotem quemdam externum (cui morienti supremo in conflictu ille accuratè adstiterat, iuvaretque) humatum, iam nocte intempestâ se P. Engelberto spectandum obtulisse, atque gratias ei amplissimas retulisse pro impensa

tam fideli opera in extremis: se enim eius auxilio salutis æternæ portum feliciter attigisse.

P. DIDACVS
DE TORRES RUBIVS.

MAgno irinera, labores magnos Hispanus Chequifex in Peruani 13. Apr. 1615. xstat. 9. Soc. 66. Mortifico Humilitas. Min Peruana Provincia exantlauit: sine culcitra, sine linteis capiebat somnum, quotidie se verberans & plerumque usque ad sanguinem; quotidie cilicio induitus; & bis in hebdomada ieiunans, præter dies, quibus Ieiunium imperat Ecclesia. Nullius officij, vel ætatis obtentu, illi persuaderi poterat, vt cubiculo perpurgando, lecto compонendo, & alijs usibus alienam operam admitteret. Sæpè rogabat Deum, vt se tandem, tandem aliquando bonum efficeret; cum ipse id per tot annos nequicquam conarentur tantâ virium imbecillitate. Cum pro more signum daretur ære campano ad verrendam domum, etiam extremo in semo, inter primos adebat; licet vix iam esset par vel scapis aptè sustinendis. Hoc faciebat ne id non ageret, quod omnes faciunt. Mente orandi studio, perseveranter quatuor quotidie horas dabat, licet in illa diuinis illis, quibus illa oratio non nunquam abundat delicijs, minime perfunderetur. Quotidie Peccata confessus accinctus erat semper ad aternitatem: quam adiit morte tam felici, vt ij, qui adfuere omnino putarint illi mortenti Christum cum Deipara Virgine adspectabilem adsuisse.

P. FRAN-

P.FRANCISCVS
DE LAREDO.

Hispanus
Gienne. 13.
April 1657.
Stat. 10.
Soc.

Patentia.

Fuit hic è prima Hispanium nobilitate, ac dicendi vi tantus, vt habitus fuerit inter primos artatis suarum Euangelicos Oratores. Ægrè capiebant tempora frequentem atque audiendum auditorem, huc rudes primâ fidei institutione eruditet, siue pro concione alios inflammat. Fuit etiam in adversis animo imperterritò semper, ac strenuo ad labores. Praefuit cœtui S. Spiritus annis pluribus adeò laudata, vt eum sodales parentis loco haberent, & mortuo etiam parentarent. Quare ad panegyricam dictiōnem in eius exequijs habendam disertum quendam è S. Augustini familia, & maturum artate, religione, ac virtute oratorem (qui morienti P. Francisco, nullo tunc sociorum fortè praesente adfuerat, vltimumque ritè à peccatis absolueraut, virginē præter opinionem vi morbi) inuitavere, quo quidem munere ille magnâ omnium approbatione grauiter & copiosè perfunditus, præclara P. Francisci decora perbellè dilaudauit. Atque hic idem sacerdos, ac religiosus fideque omni dignus orator, paucis post exequias diebus ad Collegij Rectorem venit, ciœque persanctè testatus est, sibi in conclavi suo visum ex interiore cubiculo prodire P. Franciscum de Laredo in ea Societatis ueste quâ viuens vtebatur, volu ramen solito amoeniore quo veluti risum, & quiddam cælestis lætitia:

cum maiestate ac reverentia præsebat. Turbatum se primo inexpectativi aspectu; sed P. Franciscum familiariter, vt amici solent, adduxisse subsellium, sedisse, atque dixisse: bono animo esto (verba sunt epistola ita ut ex Hispania perscripta Romam est) ipsissimus ille ego sum quem viuentem amasti, quem iam iam moriturum in confessione sacramentali absoluisti, & quem pro concione tantâ laudum commendatione condecorasti. Tibi de me dicenti Angelus meus custos ad gradus pro suggestu ad fuit auditor. Hæc tuain me officia gratissima habeo pro ijsque gratias impensè tibi habiturus huc veni, Dei permisly. Seito Societatem Iesu in numini esse maximè in delicijs. Sunt enim ei gratissimæ huius ordinis functiones, Perge porrõ sine mora ad P. Rectorem nostri Collegij; & hæc ibi nomine meo dices: Caeuant maximè Societatis concionatores, ne verborum phaleras, & amoenos sententiarum flores in concionibus ostentent; sed potius solidis Christianæ disciplinae argumentis ignaros imbuant, ac terrore minarum incusso, æternisque præmijs præpositis mortales ad æternitatem manu velutiducant. Ego enim quia in floridiore iuuenta cultioribus dicendi ornamenti in meum potius plausum quam in auditorum utilitatem concionas perpolire satagebam, plusculos dies in flammis Purgatorijs sum detentus. His dictis illicò videri desijt. Nempe hic etiam post mortem concionari non desijt, & quidem ad concionatores, q̄c̄rūtatis fatores non florū.

Angrian

Concionatores

Purgatorijs